

Žalobě manžela o rozluku manželství z viny žalované manželky vyhověl procesní soud první stolice potud, že uznal manželství rozloučeným z viny obou stran. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolatel spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud uznal, že právo žalobní pominulo podle §u 14 písm. c) zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. odpuštěním. Dovolatel vytýká především, že nebylo zjištěno, kdy se stalo odpuštění, a zda se vztahovalo na nadávky z roku 1917, či 1918, či 1920. Dovolatelovy pochybnosti v této příčině nedají se však ospravedlniti obsahem důvodů odvolacího rozsudku, z něhož vyplývá s naprostou jasností, že odvolací soud vztahuje odpuštění na všechny nadávky z let, dovolatelem uváděných, neboť odvolací soud, zkoumajе, zda se vinná manželka neprovinila poznovu, zda by se mohl žalobce k odůvodnění rozluky dovolávati i skutečností odpuštěných, uvádí případ z roku 1922, totiž výrok žalované vůči Antonínu S-ovi, že její manžel má kapavku, že užívá pilulky, a další její sdělení po několika dnech, že byla u lékaře, jenž zjistil, že je nakažená, že choroba je zastaralá, a že léčení bude trvati dva měsíce. Dovolatel spatřuje nesprávné posouzení právní i v tom, že v těchto vůči Antonínu S-ovi učiněných výrocích odvolací soud neshledal zúmyslného nebo jenom lehkomyšlného obviňování jeho osoby. Leč odvolací soud vyložil přesvědčivě, že nešlo o zúmyslné, ba ani o lehkomyšlné obviňování dovolatele, správně poukázal k tomu, že žalobce sám byl přesvědčen, že má kapavku — bylo také zjištěno, že byl u lékaře v listopadu 1921, jemuž říkal, že má stálý výtok, a že to bude asi následek špatného piva — a, poněvadž jest oprávněn z toho, co bylo zjištěno, úsudek, že obě strany věděly, co kapavka jest, poněvadž se dovolatel sám velmi vážně díval na vlastní následky napití špatného piva, odvolací soud právem považoval ustrašené povídání a svěřování žalované jenom za to, čím skutečně bylo. Když tedy odvolací soud právem nepovažoval tyto vývody za opětovný případ urážlivého zlehčování, rozhodl správně, že podle §u 14 písm. c) cit. zák. nemůže přihlížeti ku předchozím odpuštěným urážkám. Pokud vsunuje dovolatel do této rozepře skutky z doby po vydání odvolacího rozsudku, nelze k nim v dovolacím řízení přihlížeti (slova: »důvody pro rozloučení manželství uváděné« v §u 10 odstavec první nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák.), protože nebyly v řízení první stolice uplatněny jako rozlukový důvod.

Čís. 4984.

Jde o pacht, nepoživající ochrany nájemců, byly-li za jednotnou úplatu přenechány místnosti k výlučnému užívání pro účele hostinské živnosti.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1925, Rv II 270/25.)

Proti příkazu k vyklizení hostinských místností podal vypovězený námitky, jimž procesní soud první stolice vyhověl a příkaz zrušil. Odvolací soud ponechal příkaz v platnosti. Důvody: Záštitu zákona o ochraně nájemců požívají pouze nájmy, pachtu podle §u 7 (1) zákona jenom tehdy, když se jedná o pacht živnosti v najatých místnostech, tedy tehdy, když byly jednou smlouvou najmuty místnosti, druhou zpachtována živnost, neboť jen tehdy je možno mluvit o najatých místnostech. V případě však, o který jde, se věc tak nemá, neboť žalovanému přenechána byla hostinská živnost, jejíž využitkování vyžaduje píle a přičinění žalovaného, takže jde o pacht. Touže smlouvou, touž osobou a za jednotnou úplatu, tedy ne zvláště, přenechány mu místnosti, takže i ony jsou pouze prostředkem výdělečné činnosti, poněvadž se v nich soustřeďuje živnost hostinská, a jsou tedy místnosti ty žalovanému spolupropachtovány. Proto místnostem těm nepřisluší záštita zákona o ochraně nájemců. Byla tudíž žalobkyně oprávněna navrhnouti dle §u 567 c. ř. s., by vydán byl příkaz k vyklizení, jež bylo dle §u 572 c. ř. s. ponechati v platnosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání, opírající se o dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s., není oprávněno. Jde o výklad smlouvy ze dne 26. ledna 1922, o vyšetření pravého úmyslu stran (§ 914 obč. zák.). Nerozhoduje, že se ve smlouvě, která je nadepsána jako »smlouva nájemní«, mluví o »nájmu«, »nájemném«, »pachtýři«, »pachtovním«, neboť listina o smlouvě nebyla sepsána právníkem a neprávnicki při sepisování smluv pachtovních užívají výrazů, hodících se na nájem, a naopak při nájmu výrazů, hodících se na pacht. Než z doslovu a obsahu smlouvy plyne, že byl jí mezi stranami založen poměr pachtovní a nikoliv nájemní. Podle prvního odstavce smlouvy jest předmětem smlouvy hostinská živnost. Jde o požívání, nikoliv užívání smluvního předmětu, jelikož hostinská živnost, by dala užítky, vyžaduje píle a přičinění pachtýřových. »K jejímu vykonávání« byly žalovanému přenechány za jedinou úplatu ve smlouvě uvedené místnosti »k jeho výlučnému užívání pro účele hostinské živnosti«. Jsou proto tyto místnosti pouze prostředkem výdělečné činnosti, poněvadž se v nich soustřeďuje hostinská živnost, nejsou však přímým a bezprostředním předmětem pachtu. Nejsou zvláště pronajaty, nýbrž jsou s hostinskou živností spolupropachtovány. Ježto tyto místnosti jsou, jak dovoďeno, propůjčeny dle vůle smluvních stran k činnosti výdělečné, dodává právní povaha propachtování hostinské živnosti tuto vlastnost celému smluvnímu poměru (§ 1091 obč. zák.). Požívání jich zaniká s požíváním hostinské živnosti. Ustanovení prvního odstavce §u 7 zák. o ochraně nájemníků nepřichází tu v úvahu, poněvadž podle tohoto zákonného ustanovení vztahuje se ochrana §u 1—6 »na pachtovní smlouvy o provozování živnosti v najatých místnostech«, v tomto případě však nejde o najaté místnosti, nýbrž o místnosti, jež s hostinskou živností byly spolupropachtovány. Proto jim ochrana zmíněného zákona nepřisluší.